

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124210214
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124210214.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Evy Šofrankovej v spore žalobkyne: K. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XX, XXX XX B., právne zastúpená: JUDr. Martina Barnová, advokátka so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 94,36 eura a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17Csp/183/2024-82 zo dňa 21. marca 2025, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný j e p o v i n ň ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 94,36 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 94,36 EUR od 12.12.2024 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v časti [3] Poplatky súvisiace s poskytnutým úverom v bode 3.1. v znení:

„S poskytnutým úverom Dobrá pôžička súvisia nasledujúce poplatky:

1. upomienka po omeškaní splátky: 10,00 EUR

2. upomienka po omeškaní splátky: 25,00 EUR.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v časti [4] Práva a povinnosti zmluvných strán v bode 4.4. v znení:

„Banka a Dižník/Spoludžník sa dohodli, že Banka si môže započítať svoje pohľadávky zo ZoÚ voči pohľadávke Dižníka/Spoludžníka z ktoréhokoľvek Účtu alebo vkladu vedeného Bankou. Banka je z tohto dôvodu zároveň oprávnená nevykonať akýkoľvek prevod peňažných prostriedkov, či inak neumožniť Dižníkovi/Spoludžníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek Účte Dižníka/Spoludžníka alebo

s vkladom Dlžníka/Spoludlžníka, s čím Dlžník/Spoludlžník podpisom ZoÚ súhlasí.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Sú d u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v časti [5] Ďalšie zmluvné dojednania v bode 5.1. v znení:

„Každá z osôb podpisujúcich túto ZoÚ, a to každá z nich jednotlivo, vyhlasuje, že nemá osobitný vzťah k Banke v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „ZoB“] a je si vedomá, že nepravdivosť tohto vyhlásenia spôsobuje neplatnosť tejto ZoÚ a okamžitú splatnosť poskytnutého Úveru ku dňu, keď sa Banka dozvie o nepravdivosti tohto vyhlásenia. Každá z osôb podpisujúcich túto ZoÚ je povinná ihneď informovať Banku o zmene jej osobitného vzťahu k Banke.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VI. Sú d u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v časti [6] Záverečné ustanovenia v bode 6.5. v znení:

„Dlžník/Spoludlžník súhlasí, aby sa ich platby započítavali v nasledujúcom poradí: a) náklady spojené s poistením (ak bolo uzavreté), b) poplatky podľa ZoÚ, c) úrok z omeškania, d) zmluvný úrok z Úveru, e) splátka istiny Úveru, pričom platí, že v prípade viacerých pohľadávok Banky voči Dlžníkovi/Spoludlžníkovi sa platby Dlžníka/Spoludlžníka započítavajú najskôr na pohľadávky skôr splatné.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VII. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne posúdil ustanovením § 7 odsek 1, 2, 4, 15, 16, § 9 odsek 1, 2, § 11 odsek 1 písm. b), 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 39, § 41, § 52, § 53 odsek 1 až 3, 5, § 53a, § 54 odsek 1, 2, § 107 odsek 1, 2, § 451 odsek 1, 2, § 456, § 517 odsek 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 odsek 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 298 odsek 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. Z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že strany sporu uzavreli zmluvu o úvere spotrebiteľského charakteru (spotrebiteľský charakter zmluvy nebol rozporovaný a vyplýva aj zo samotného znenia zmluvy a povahy zmluvných strán) a žalobkyňa úver v plnom rozsahu čerpala a následne úver predčasne splatila. Prípustnosť žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd prvej inštancie odvodil od § 137 písm. d) C.s.p. a aktuálne účinného § 11 odsek 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že na predmetný úver dopadá sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 odsek 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch minimálne z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 odsek 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch - uvedenia všetkých predpokladov potrebných pre výpočet RPMN. Za pravdivé nepovažoval tvrdenie žalovaného, že všetky tieto predpoklady boli prehľadným spôsobom uvedené v bode 2.2 Zmluvy o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička zo dňa XX.XX.XXXX. V predmetnom bode sa síce uvádzajú základné parametre úveru, avšak je zrejmé, že tieto údaje nepredstavujú jednoznačné a zrozumiteľne podané informácie o predpokladoch pre výpočet RPMN. V bode 2.2 zmluvy sa nachádza tiež posledný odstavec začínajúci označením „Predpoklady výpočtu RPMN“, v ktorom sa uvádza, že RPMN bola vypočítaná za predpokladu, že dlžníkovi bude poskytnutý úver v schválenej výške jednorazovo v deň uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o úvere zostane platná dohodnutý čas a dlžník a banka budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve, pričom na účely výpočtu RPMN sa použili celkové náklady dlžníka spojené so zmluvou o úvere s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených zmluvou o úvere. Uvedené však predstavuje len všeobecné rámcové okolnosti používané pri výpočte RPMN a nepredstavuje konkrétne vyjadrené predpoklady pre výpočet RPMN. Súd prvej inštancie poukázal i na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-677/23 zo dňa 23.01.2025, z ktorého vyplýva, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok

tejto zmluvy. Hoci článok 2.2 obsahuje základné parametre úveru a všeobecný opisný rámec pre výpočet RPMN, nemožno tieto údaje stotožniť so všetkými predpokladmi potrebnými na výpočet RPMN. Už i absencia jednej obligatórnej náležitosti má následky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 odsek 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a tak sa súd prvej inštancie z dôvodu hospodárnosti a efektívnosti konania už ďalej nezaoberal ďalšími prípadnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru spočívajúcimi v absencii obligatórnych údajov. Za nevyhnutné ešte považoval uviesť, že žalovaný tiež hrubo porušil povinnosť s odbornou starostlivosťou skúmať schopnosť žalobkyne splácať úver, čo má rovnako za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (v zmysle § 11 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalovaný absolútne nevysvetlil, ako posúdil bonitu žalobkyne a schopnosť splácať úver a neuniesol ani dôkazné bremeno, keď s ohľadom na tvrdenia žalobkyne, že jej poskytol úver v čase, keď bola starobnou dôchodkyňou s príjmom vo výške 256 eur mesačne (starobný dôchodok) a mala už od žalovaného poskytnuté dva úvery - na 5.000 eur a na 1.000 eur, na ktoré súhrne platila mesačne 120,55 eura. Žalovaný poskytol iba všeobecnú informáciu, že si štandardne vyžiadal údaje zo Sociálnej poisťovne a zo Spoločenského registra bankových informácií, o čom mal dodatočne predložiť súvisiace dokumenty, ak ich dohľadá v archíve. Tieto ale následne nepredložil, ani neuviedol, že by nimi nedisponoval. Všeobecne uvádzal, že väčšina dokumentácie sa po piatich rokoch musí ex lege skartovať. Už na prvý pohľad sa však javí, že žalobkyňa bola takpovediac preúverovaná, keď už v čase poskytnutia ďalšieho úveru (ktorého sa týka tento spor) mala už dva iné úvery, ktorých splátky v spojení čo i len so životným minimom prevyšovali jej príjem. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na citovanú právnu úpravu (§ 11 odsek 1 písm. b), § 11 odsek 2 a 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch) súd prvej inštancie prvým výrokom určil, že úver poskytnutý na základe dotknutej zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

4. Vo svetle záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa súd prvej inštancie ďalej zaoberal tým, či je dôvodná žaloba žalobkyne v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia. Z nesporných skutkových tvrdení strán sporu vyplynulo, že žalobkyňa čerpala úver vo výške 600 eur a doposiaľ uhradila sumu 694,36 eura. Keďže s ohľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému iba sumu vo výške rovnajúcej sa poskytnutým finančným prostriedkom z úveru, žalobkyňa preplatila úver (jeho istinu predstavujúcu poskytnuté finančné prostriedky) o sumu 94,36 eura, čo v konečnom dôsledku predstavuje rozsah jej plnenia v prospech žalovaného bez právneho dôvodu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na citovaný § 451 Občianskeho zákonníka tak súd prvej inštancie druhým výrokom zaviazal žalovaného vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 94,36 eura, a to spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,40 % ročne zo sumy 94,36 eura od 12.12.2024 (od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému) do zaplatenia. Žalovaným vnesenú námietku premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo skutkových tvrdení žalobkyne, na ktorých podporu predložila listinný dôkaz v podobe prehlásenia Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, vyplýva, že žalobkyňa sa o potenciálnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela najskôr 01.02.2023, kedy sa obrátila na uvedené združenie založené za účelom ochrany spotrebiteľa a toto ju poučilo o tom, že sa javí, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vzhľadom na realizované úhrady a čerpanú sumu úveru, že tiež došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorého sa môže žalobkyňa domáhať žalobou na súde. Mal za to, že žalobkyňa dostatočným spôsobom osvedčila, kedy sa skutočne o bezdôvodnom obohatení na strane veriteľa - žalovaného na svoj úkor a voči komu ho má uplatniť, dozvedela. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 02.12.2024, teda do dvoch rokov od 01.02.2023, bola podaná včas, a teda nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Ohľadom objektívnej premlčacej lehoty súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade treba vychádzať zo záverov o minimálne nepriamom úmysle na strane veriteľa, a teda v zmysle § 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka použiť objektívnu premlčaciu dobu v trvaní desiatich rokov. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovania úverov v rozpore so zákonom prijíma i plnenia, na ktoré v dôsledku zmlúv koncipovaných v rozpore so zákonom nemal nárok, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Splátku, ktorou došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne, žalobkyňa uhradila dňa 14.09.2017, a tak ku dňu podania žaloby neuplynula ani desaťročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Následne súd prvej inštancie pristúpil ku skúmaniu jednotlivých žalobkyňou špecifikovaných zmluvných podmienok dotknutej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Prípustnosť žaloby o určenie

neprijateľnosti zmluvných podmienok súd vyvodil z § 137 písm. c) C.s.p. v spojení s § 298 C.s.p., ako aj v spojení s § 53 a 53a Občianskeho zákonníka a podporne i § 11 odsek 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ žalovaný namietal, že napadnuté zmluvné podmienky neboli voči žalobkyni uplatnené, súd prvej inštancie považoval za nevyhnutné uviesť, že právne posúdenie je zamerané na objektívne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k spotrebiteľovi, teda je v súdnej veci (v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky) právne bez významu, či dodávateľ zmluvnú podmienku skutočne voči spotrebiteľovi uplatnil. Napadnuté ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa taktiež netýkali predmetu plnenia, ani ceny plnenia (niektoré z nich sa síce týkajú určitých plnení zo strany spotrebiteľa, ale to iba v prípade upomienky pri omeškaní - pričom toto nie je možné vyhodnotiť ako týkajúce sa samotného predmetu plnenia zo zmluvy, či ceny zmluvného plnenia). Na základe vykonaného dokazovania a citovanej právnej úpravy súd prvej inštancie v každom a jednom prípade žalobkyňou špecifikovaných zmluvných podmienok dospel k záveru o naplnení znakov neprijateľnosti v zmysle § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka, pričom v každom a jednom prípade zistil, že totožné alebo veľmi obdobné zmluvné podmienky boli už súdmi vyhlásené za neprijateľné podmienky, a to i priamo vo vzťahu k žalovanému. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňou špecifikované zmluvné dojednania spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto ich výrokmi III. až VI. určil za neprijateľné zmluvné podmienky. Čo sa týka prvej zmluvnej podmienky (uvedenej v III. výroku rozsudku), týkajúcej sa poplatku za upomienky pri omeškaní splátky, predmetné zmluvné dojednanie už bolo určené ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve napríklad v rozhodnutí Okresného súdu Prešov sp. zn. 34Csp/44/2024 zo dňa 24.10.2024, Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 5Csp/35/2024 zo dňa 07.03.2025, či rozhodnutiami Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-5Csp/50/2022 zo dňa 10.05.2024 a sp. zn. 5Csp/4/2021 zo dňa 05.08.2021. Súd prvej inštancie videl zjavný nepomer sankcie za upomienku (pri akomkoľvek omeškaní) k samotnej výške mesačnej splátky - poplatok za upomienku, a teda de facto sankcia za omeškanie, vo výške 10 eur, či 25 eur predstavuje viac než polovicu splátky, resp. túto splátku prevyšuje. Za situácie, kedy upomienka môže byť vystavená pri akomkoľvek omeškaní, aj len časti splátky, sa jedná o sankciu, ktorá nie je primeraná. K potrebe posudzovania vyváženosti, či nevyváženosti sankcie za omeškanie skryté pod pojmom „poplatok za upomienku“, je poukázal na znenie § 53 odsek 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Rovnako i zmluvná podmienka uvedená v IV. výroku rozsudku, týkajúca sa započítania pohľadávok veriteľa voči pohľadávke spotrebiteľa z ktoréhokoľvek jeho účtu alebo vkladu, už bola súdmi určená ako neprijateľná zmluvná podmienka - napríklad rozhodnutí Okresného súdu Prešov sp. zn. 34Csp/44/2024 zo dňa 24.10.2024, Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 5Csp/35/2024 zo dňa 07.03.2025, či rozhodnutím Okresného súdu Bardejov a sp. zn. 5Csp/4/2021 zo dňa 05.08.2021. Uvedená zmluvná podmienka hrubo a neprimerane obmedzuje dlžníka, resp. aj spoludlžníka napr. pri realizácii platieb, ktoré môžu byť dôležité z hľadiska jeho existencie, resp. plnenia si zákonných povinností (napr. výživného). Takýmto dojednaním môže banka skutočne existenčne ohroziť dlžníka/spoludlžníka pri rôznych životne dôležitých udalostiach (napr. havarijný stav, prírodná katastrofa, tragédia v rodine a pod.), pričom súdu prvej inštancie zastával názor, že pokiaľ by žalovaný spotrebiteľovi náležite objasňoval obsah tohto zmluvného ustanovenia, bolo by dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ by s takýmto dojednaním nesúhlasil, nakoľko si ním žalovaný vlastne uzurpuje právo disponovať so všetkými prostriedkami spotrebiteľa resp. zároveň zamedziť akúkoľvek dispozíciu s jeho prostriedkami, a to na započítanie akýchkoľvek platieb, ktoré skutočne nemusia byť dojednané, či zákonné. Zmluvná podmienka uvedená vo výroku V. týkajúca sa vyhlásenia o neexistencii osobitného vzťahu k banke taktiež predstavuje už notoricky vyhlasovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nachádzajúcu sa v obdobných spotrebiteľských zmluvách. Úplne totožná zmluvná podmienka bola už vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku napríklad rozsudkami Okresného súdu Prešov sp. zn. 34Csp/44/2024 zo dňa 24.10.2024 a Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 5Csp/35/2024 zo dňa 07.03.2025. Podľa názoru súdu prvej inštancie je v predmetnom zmluvnom ustanovení značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa založená z dôvodu, že spotrebiteľ je vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej zmluvnej podmienke spočívajúcej v používaní komplikovaných a sofistikovaných termínov („osobitný vzťah“), ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa, a to pod sankciou neplatnosti zmluvy a okamžitého zosplatnenia úveru. Na právnom posúdení súdu prvej inštancie nemení nič zákonný odkaz na zákon o bankách, pretože existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ z dôvodu svojej nevedomosti netuší, čo má chápať pod termínom osobitný vzťah k banke. Zmluvné dojednanie o poradí započítavania platieb najprv na náklady spojené s poistením, následne na poplatky, úrok z omeškania, zmluvný úrok z úveru a až tak na splátku istiny úveru, citované vo výroku VI. rozsudku (resp. v obdobnom znení) už bolo opakovane súdmi vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve - napríklad rozsudkami

Okresného súdu Prešov sp. zn. 34Csp/44/2024 zo dňa 24.10.2024, 8Csp/1/2023 z 27.04.2023, 17Csp/96/2022 z 18.08.2023, či 19Csp/19/2022 z 19.09.2023, či Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-5Csp/50/2022 zo dňa 10.05.2024 a sp. zn. 8Csp/3/2021 zo dňa 20.05.2022. Neprijateľnosť danej podmienky predovšetkým spočívala podľa súdu prvej inštancie v tom, že umožňuje veriteľovi v priamom rozpore s § 566 odsek 2 Občianskeho zákonníka započítať platby spotrebiteľa na iný účel (úroky, poplatky, sankcie), než je prioritné splácanie istiny. Daná podmienka predstavuje odchylenie sa od úpravy v Občianskom zákonníku v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie pritom nevidel dôvod na odklon od už skoršieho právneho posúdenia neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky súdmi a plne sa s ním stotožnil.

6. Súd prvej inštancie k námietke žalovaného týkajúcej sa šikanózneho spôsobu výkonu práva žalobkyne uviedol, že toto nebolo v konaní preukázané. Súd prvej inštancie videl zjavný motív žalobkyne podať žalobu práve s ohľadom na to, že sa domnievala, že zmluva, resp. kontraktačný proces mali nedostatky, ktoré spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom jej žaloba nebola len nejakou akademickou alebo nedotýkajúcou sa konkrétnych porušení jej spotrebiteľských práv, ale jedným z uplatnených nárokov je dokonca i nárok na plnenie - vydanie bezdôvodného obohatenia. Každý má právo na súdnu ochranu svojho domnelého práva a s ohľadom na eurokonformný výklad premlčania v snahe zabezpečenia zvýšenej ochrany spotrebiteľov, súd nevzhliadol dôvod na vyslovenie, že by v danom prípade malo iniciovanie sporu žalobkyňou s odstupom času od splatenia úveru šikanózne charakter, alebo bolo v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať dokazovanie ohľadom prepočtu hodnoty RPMN jednak z dôvodu, že sa absenciou tejto náležitosti nezaoberal, keďže zistil iný dôvod, pre ktorý sa má dotknutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako aj z dôvodu, že žalobkyňa vôbec ani nenamietala nesprávnosť hodnoty RPMN v zmluve. Výsluch žalobkyne ku kontraktačnému procesu a motívom podania žaloby súd prvej inštancie taktiež nepovažoval za nevyhnutné vykonať. Žalobkyňa súdu poskytla svoje tvrdenia a podložila ich i listinným dôkazom - prehlásením združenia.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že po dôkladnom preskúmaní a akceptácii žiadosti o poskytnutie úveru, uzavrel žalovaný dňa XX.XX.XXXX so žalobkyňou zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 600 eur (ďalej aj ako „zmluva o úvere“). V čl. 2.2 zmluvy o úvere boli prehľadne uvedené najmä: výška úveru (600 eur), počet mesačných splátok (60) a ich výška (16,55 eura), RPMN (24,30 %), úroková sadzba (21,90 %) ako aj celková čiastka úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (992,92 eura). Dňa 07.04.2016 bol uzavretý dodatok k zmluve o úvere, v zmysle ktorého došlo k zmene parametrov úveru v prospech žalobkyne. V čl. 1 dodatku sa uvádza nová výška (i) úrokovej sadzby (8,90 % p. a.), mesačnej splátky (12,62 eura), termín splatnosti úveru (20.01.2021), celková čiastka úveru (731,22 eura) a RPMN (9,30 %). Osobitne zdôraznil, že okrem zmluvy o úvere bola podľa čl. 6.4 zmluvy o úvere žalobkyňi reálne odovzdaná aj ďalšia podstatná úverová dokumentácia (Obchodné podmienky, štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere a Všeobecné obchodné podmienky), čo žalobkyňa nepopiera. Z predloženého výpisu z účtu (za obdobie od 19.01.2016 do 14.09.2017) vyplýva, že žalobkyňa dobrovoľne a predčasne splatil celý poskytnutý úver dňa 14.09.2017. Je zarážajúce, že žaloba bola podaná po siedmich rokoch od zániku dlhu splnením. Počas trvania úverového vzťahu žalobkyňa nerozporovala žiadnu náležitosť zmluvy o úvere, ani iné dohodnuté zmluvné podmienky. Nevyužila ani možnosť odstúpiť od zmluvy o úvere do štrnástich dní od jej uzavretia, nepodala reklamáciu alebo sťažnosť na príslušný orgán dohľadu. Navyše, z kontextu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa úver nepreplatila, keďže mala celkovo uhradiť na úver sumu 992,92 eura (600 eur / istina + 392,92 eura / náklady), pričom reálne zaplatila iba sumu 694,36 eura. Žalovaný skúmal bonitu žalobkyne pred uzavretím úverovej zmluvy štandardne na základe údajov z externého nezávislého zdroja, z údajov zo Sociálnej poisťovne a zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI). Nemôže byť na ťarchu žalovaného, že nedohľadal dokumentáciu v archíve, keďže po piatich rokoch od zániku dlhu ju ex lege skartoval, a to v súlade s § 42 odsek 1 Zákona o bankách. Žaloba bola podaná prostredníctvom advokáta, ktorý sa o mimosúdne vyriešenie sporu fakticky ani nesnažil, keďže nezasielal žalovanému žiadnu písomnosť. Podaná žaloba po viac ako 9-tich rokoch od splatenia úveru sa javí preto ako špekulatívna a šikanózna. V tomto kontexte žalovaný namietal konanie žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi v spojení so šikanóznym výkonom práva, k čomu bol riadne a včas navrhnutý výsluch žalobkyne, avšak súd tento návrh žalovaného nevykonával a vec meritórne rozhodol na prvom pojednávaní (21.03.2025) bez vypočutia žalobkyne. Súd prvej inštancie v rozsudku poukázal i na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-677/23 zo dňa

23.01.2025, z ktorého vyplýva (v zmysle vyššie uvedeného), že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. S vyššie citovanými závermi žalovaný nesúhlasí, keďže ich nepovažuje za presvedčivé a preskúmateľné. Na rozdiel od všeobecne záväzných právnych predpisov je každé súdne rozhodnutie vydané za špecifických skutkových okolností. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.2.2021 sp. zn. 7Cdo 183/2020 (R 86/2021), ktorým dovolací súd vyhovel podanému dovolaniu veriteľa a s prihliadnutím najmä na gramatický (jazykový) a teleologický (účelový) výklad § 9 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch dospel (na rozdiel od súdov nižších inštancií) k záveru, že veriteľ nie je povinný v zmluve uvádzať konkrétny matematický výpočet RPMN alebo špecificky označovať predpoklady pre jeho výpočet. Žalovaný zastáva názor, že aj keby zmluva o spotrebiteľskom úvere výslovne obsahovala matematický vzorec spolu so všetkými predpokladmi použitými na výpočet RPMN (priamo „dosadenými“ do tohto vzorca), overenie správnosti výpočtu RPMN je vysoko nepravdepodobné pre „priemerného spotrebiteľa“. O konkrétnom spôsobe a forme uvedenia predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluve však rozhodnutie vo veci C-677/23 mlčí, v dôsledku čoho žalovaný namieta aplikovateľnosť tohto rozhodnutia na daný prípad.

8. Žalovaný v podanom odvolaní zároveň namieta nedostatočné skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci aj vo vzťahu k určeným neprijateľným zmluvným podmienkam. V prvom rade žalovaný apeluje na to, že žalobkyňa žiaden poplatok za upomienku neplatila a nebola mu zasielaná žiadna upomienka, keďže sama dobrovoľne a predčasne splatila celý poskytnutý úver. Zdôraznil, že v danom prípade nejde o žiadne „skryté“ poplatky, keďže boli špecifikované v samostatnom čl. 3 zmluvy o úvere. Poplatok za vystavenie upomienky je v bankovej praxi bežne účtovaným poplatkom. Účtuje ho nielen žalovaný, ale aj iné banky pôsobiace na území SR. Jeho úlohou je zabezpečiť, aby bol dlžník motivovaný splniť konkrétny záväzok riadne a včas, t.j. aby omeškanie so zaplatením dohodnutej splátky úveru bolo pre neho ekonomicky nevýhodné. Opačný názor, ktorý vedie k absolútnemu odbremeneniu spotrebiteľa od úhrady poplatku za upomienku je neprijateľný a znamená spochybnenie funkcií, ktoré má takýto druh poplatku plniť. Navyše, poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežnú časť ceny úveru, na ktorú sa v súlade s § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka nevzťahuje súdny prieskum jej primeranosti. V súvislosti so zmluvnou podmienkou týkajúcou sa započítania pohľadávok uviedol, že žalovanému nie je zrejmé, v čom by sa zmluvné ustanovenie malo v neprospech žalobkyne odchyľovať od zákonných ustanovení § 580 a 581 Občianskeho zákonníka o započítaní pohľadávok. Navyše žalovaný k použitiu dotknutého ustanovenia zmluvy počas zmluvného vzťahu nepristúpil. Výčitka žalobkyne je teda iba hypotetická, pričom znenie zmluvného ustanovenia pred uzavretím zmluvy nenamietal a počas trvania zmluvného vzťahu sa nedomáhal jeho zmeny. Namietané zmluvné ustanovenia týkajúce sa osobitného vzťahu klienta k banke sú plne v súlade so Zákom o bankách a nespôsobujú u žalobkyne značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach. Samotný zákon o bankách definuje osoby, ktoré majú osobitný vzťah k banke a súčasne stanovuje klientom banky povinnosť poskytnúť doklady a údaje preukazujúce a dokladujúce schopnosť klienta splniť si záväzky z obchodu, ak o to banka požiada. Argumentácia žalobkyne ohľadom údajného nezákonného započítavania platieb dlžníkov v zmysle § 566 odsek 2 Občianskeho zákonníka neobstojí vzhľadom na jeho dispozitívny charakter. Zákom všeobecne stanovený spôsob započítavania čiastočných plnení peňažného dlhu prednostne na istinu je totiž dlžník oprávnený modifikovať („určiť inak“) podľa vlastného uváženia v zmluve. V úverovej zmluve bol s dlžníkom dohodnutý spôsob započítavania splátok „prednostne na príslušenstvo“. Takýto postup veriteľa neobchádza zákon, ako to zavádzajúco naznačuje žalobkyňa. Ak dlžník spláca poskytnutý úver riadne a včas, zaplatí veriteľovi dohodnutú celkovú čiastku bez ohľadu na to, či sú jeho splátky započítavané prednostne na istinu alebo príslušenstvo úveru.

9. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na vydanie obohatenia, žalovaný v podanom odvolaní naďalej trvá na vznesenej námietke premlčania. Súd prvej inštancie poukazoval na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19, avšak skutkové a právne okolnosti prejednávanej veci sú diametrálne odlišné. Nesúhlas s argumentmi súdu, ktoré majú odôvodňovať plynutie desaťročnej premlčacej doby namiesto trojročnej. Analogicky poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 10.5.2023 sp. zn. II. ÚS 249/2023: „Začiatok plynutia premlčacej doby vo všeobecnosti nemôže byť závislý od vôle subjektu.“ Poukázal tiež na rozhodovacie prax súdov, a to rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 25.06.2021 sp. zn. 20Csp/241/2020, rozsudok Okresného súdu Prešov sa v rozsudku zo dňa 18.10.2019 č.k. 11Csp/133/2019 a rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 23.11.2023 č. k. 8Csp/43/2023-113. Keďže v danom prípade začala 3-ročná premlčacia lehota najneskôr plynúť od momentu poslednej

čiasťočnej úhrady žalobkyne (14.09.2017), ktorou malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a žaloba bola doručená súdu dňa 02.12.2024, uplatnený nárok je premlčaný.

10. Žalovaný v podanom odvolaní taktiež namietal nevykonanie navrhnutého dôkazu, kedy v úvode sporu riadne a včas navrhol výsluch žalobkyne, ktorý považoval za potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. V prípade, ak sa žalovaný domnieva, že žalobkyňa napr. v spore klame, prípadne zavádza alebo neuvádza rozhodujúce skutočnosti pravdivo a úplne podľa § 132 odsek C.s.p. v spojení s § 150 odsek 1 C.s.p., považujeme za legitímne a dokonca nutné pristúpiť k navrhovanému výsluchu strany (žalobkyne) podľa § 195 odsek 1 C.s.p.. Rezignovaním súdu na navrhovaný výsluch bola žalovanému objektívne zmarená možnosť bezprostredne konfrontovať žalobkyňu „s jej“ tvrdeniami uvádzanými v písomných podaniach. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 21.11.2019 sp. zn. II. ÚS 168/2019, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 29/2019. Za závažné pochybenie súdu považujeme aj to, že prvoinštančný súd odignoroval zásadné právne otázky, a to otázka nastolená žalovaného, či je e v súlade s dobrými mravmi (§ 3 odsek 1 Občianskeho zákonníka) a so súkromnoprávnymi zásadami (pacta sunt servanda, neminem leadere) ak sa v danom prípade spotrebiteľ žalobou po 7-ich rokoch od dobrovoľného (predčasného) splatenia úveru, t.j. po zániku dlhu domáha určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydania domnelého bezdôvodného obohatenia, vrátane určenia neprijateľných zmluvných podmienok a otázka, či sa v danom prípade nejedná o šikanóznny výkon práva v zmysle čl. 5 C.s.p..

11. K odvolaniu žalovaného podala vyjadrenie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. K absencii predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov poukazujem na to, že Súdny dvor EÚ dňa 23.01.2025 rozhodol rozsudkom vo veci C-677/23, z ktorého vyplýva táto povinnosť má zabezpečiť, aby sa spotrebiteľ mohol oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami. Toto uvedenie tak musí spotrebiteľovi umožniť overiť, či obchodník správne vypočítal RPMN, a ak nie, uplatniť svoje práva, najmä právo na odstúpenie od zmluvy. Vzhľadom na to, že predpoklady použité na výpočet RPMN môžu byť zložité, je potrebné ich zrozumiteľne, stručne a výslovne uviesť v zmluve o úvere, pričom samotná možnosť spotrebiteľa identifikovať ich na základe prečítania jednotlivých ustanovení tejto zmluvy nepostačuje. Z obsahu zmluvných článkov je nepochybné, že v predmetnej Zmluve tento údaj chýba, nie je výslovne uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN. Pokiaľ ide o neprijateľnosť zmluvnej podmienky, uvedenej v [3] Poplatky súvisiace s poskytnutým úverom, bod 3.1., týkajúcej sa poplatkov za upomienky poukázala na to, že o jej neprijateľnosti už rozhodli súdy opakovane. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/77/2024 zo dňa 16.09.2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11CoCsp/18/2023, zo dňa 14.03.2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024. Aj zmluvná podmienka uvedená v časti [4] Záverečné ustanovenia, bod 4.4, už bola súdmi opakovane určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/74/2022, z 28.11.2022 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024, ktorým bol v tejto časti potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/128/2023, zo dňa 26.02.2024. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve, a to v časti [5] Ďalšie zmluvné dojednania, bod 5.1, určil priamo vo vzťahu k žalovanému Okresný súd Prešov, rozsudkom sp. zn. 29Csp/74/2022, zo dňa 24.10.2022, rozsudkom sp. zn. 18Csp/75/2024 zo dňa 18.11.2024, rozsudkom sp. zn. 34Csp/44/2024, zo dňa 24.10.2024, rozsudkom sp. zn. 8Csp/25/2024, zo dňa 02.07.2023 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024, ktorým bol v tejto časti potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/128/2023, zo dňa 26.02.2024. O neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve, a to v časti [6] Záverečné ustanovenia, bod 6.5., poukazujem na poukazujem priamo vo vzťahu k žalovanému na právoplatné rozsudky Okresného súdu Prešov, sp. zn. 8Csp/1/2023, z 27.4.2023; sp. zn. 17Csp/96/2022, z 18.8.2023 a sp. zn. 19Csp/19/2022, z 19.9.2023. Žalobkyňa je toho názoru, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je. Ak k preplateniu úveru došlo platbou zo dňa 14.09.2017 a žalobkyňa sa o tom dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS dňa 05.04.2023, tak vzhľadom na dátum podania žaloby dňa 20.11.2024, bola subjektívna a objektívna premlčacia lehota zachovaná a uplatnená pohľadávka tak premlčaná nie je. K žalovaným namietanej dobe uplatnenia neprijateľnosti zmluvných podmienok uviedla, že súd je povinný rozhodnúť o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, aj keď ide o zmluvnú podmienku, ktorá je v dobe rozhodovania súdu už neplatná a aj keď už nie je používaná. K námietke žalovaného, že správanie žalobkyne, označené žalovaným ako dubiozne, vykazuje znaky šikanózneho výkonu práva uviedla, že šikanóznny výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený.

12. K vyjadreniu žalobkyne podal vyjadrenie žalovaný. Uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní a označených odvolacích dôvodov. Zastáva názor, že žalobkyňa v konaní hodnoverne nepreukázala domnelé pochybenia na strane žalovaného. Ten ad absurdum nemal možnosť konfrontovať žalobkyňu (druhého zmluvného účastníka) s jej tvrdeniami priamo na pojednávaní, keďže súd prekvapivo zamietol realizovať jej výsluch (riadne a včas navrhnutý už vo vyjadrení k žalobe). Za týchto okolností je objektívne nemožné pre žalovaného preukázať, či žalobkyňa (ne)konala v rozpore s dobrými mravmi, či podaná žaloba môže byť šikanóznym výkonom práva, prípadne kedy reálne začala plynúť subjektívne premlčacia lehota alebo iné významné okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na konečné rozhodnutie vo veci samej. K uvedeniu predpokladov na výpočet RPMN uviedol, že žalobkyňa nekonkretizuje, ktorý údaj (predpoklad pre výpočet RPMN) v zmluve údajne chýba. Pokiaľ ide o namietané zmluvné podmienky, ani v tomto smere neobstojí napadnutý rozsudok, keďže žalovaný nemal objektívnu možnosť preukázať individuálne dojednanie zmluvných podmienok, a to prostredníctvom výsluchu žalobkyne. Pokiaľ ide o namietané premlčanie, ani v tomto smere neobstojí napadnutý rozsudok, keďže žalovaný nemal objektívnu možnosť preukázať kedy reálne začala plynúť subjektívna premlčacia lehota (t.j. kedy presne mala žalobkyňa nadobudnúť skutočnú vedomosť o údajnom bezdôvodnom obohatení), prípadne, či náhodou nebolo aj v tejto veci „vyfabrikované“ predložené potvrdenie od spotrebiteľského združenia, a to prostredníctvom výsluchu žalobkyne. Žalovaný v závere svojho vyjadrenia trvá na tom, že určovací žaloba (o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok) nepodlieha žiadnemu časovému obmedzeniu. Nijakým spôsobom sa však nevyjadruje k tomu, prečo žalobkyňa nevyužila ostatné zmluvné a zákonné inštitúty, ak mala skutočne v úmysle chrániť svoje subjektívne práva.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom, namietanou inou vadou konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, namietaným nesprávnym právnym posúdením, nesprávnym skutkovým zisteniam, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (k tomu pozri II.ÚS 78/05).

15. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej bol dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 600 eur, ktorý mal dlžník splatiť v 60 mesačných splátkach po 16,55 eura mesačne (výška poslednej mesačnej splátky mala predstavovať 16,47 eura).

16. Podľa ustanovenia § 52 odseky 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorila Zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa ustanovenia § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorila Zmluvy o úvere, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a

primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa odseku 2, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa odseku 3, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa odseku 4, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku

Podľa odseku 5, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

18. Podľa ustanovenia § 53a odsek 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

Podľa odseku 2, ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti.

19. Podľa ustanovenia § 54 odsek 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa odseku 2, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa ustanovenia § 298 odsek 1 C.s.p., súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná obchodníkom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa odseku 2, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie obchodníkovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

21. Podľa ustanovenia § 9 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

22. Podľa ustanovenia § 11 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

23. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským podľa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň nebolo sporné, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa príslušných ustanoví Zákona o spotrebiteľských úveroch.

24. Pokiaľ ide o námietky žalovaného o porušení jeho práva na spravodlivý proces, s týmito nie je možné sa stotožniť. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom odmietnutia spravodlivosti.

25. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Pod procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednaní veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

26. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

27. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s ustanovením § 220 odsek 2 C.s.p..

28. K odvolacím námietkam voči I. výroku napadnutého rozsudku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe Zmluvy o úvere odvolací súd uvádza nasledovné:

29. Súdny dvor Európskej únie rozsudkom z 23.01.2025 vo veci C-677/23 rozhodol tak, že cit.: „Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.“

30. Vzhľadom na vyššie uvedený záver Súdneho dvora Európskej únie sa odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že bod 2.2 Zmluvy o úvere obsahuje len všeobecné rámcové

okolnosti používané pri výpočte RPMN a nepredstavuje konkrétne vyjadrené predpoklady pre výpočet RPMN.

31. V tomto smere treba vychádzať z článku 19 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, podľa ktorého ročná percentuálna miera nákladov, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov (čerpania, splátky a poplatky), budúcich alebo súčasných, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I., časti I. Podľa odsek 2 článku 19 tejto smernice, na účel výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa určia celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o úvere a iných poplatkov, okrem kúpnej ceny, ktorú je povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo služieb bez ohľadu na to, či sa transakcia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpanie, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpanie a ostatné náklady.

32. Pokiaľ ide o slovenské právo, treba konštatovať, že predpoklady pre výpočet RPMN sú súčasťou údajov, ktoré sa komponujú do vzorca pre výpočet RPMN a tento vzorec - tzv. základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej, je uvedená v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z..

33. Vychádzajúc z týchto zdrojov treba konštatovať, že do výpočtu RPMN sú zahrnuté všetky náklady spojené s úverom, teda výška úveru, ktorý poskytne, doba splácania úveru, náklady spojené s poskytnutím úveru (ako napríklad spracovateľský poplatok, poistenie), výška mesačných splátok, úroková sadzba, ako aj poplatky spojené s úverom, a to buď jednorazové poplatky, ktoré spotrebiteľ musí zaplatiť na začiatku alebo v priebehu úverového vzťahu, alebo pravidelné poplatky, ktoré spotrebiteľ platí mesačne spolu so splátkou úveru alebo v akejkoľvek inej periodicite, teda napríklad poistenie úveru.

34. Tieto údaje však predmetná zmluva o úvere, ktorá bola medzi sporovými stranami uzavretá, neobsahuje v pre spotrebiteľa zrozumiteľnej, transparentnej a jasne označenej podobe, pričom v bode 2.2, posledný odsek je len všeobecne uvedené, cit.: „Predpoklady výpočtu RPMN: RPMN bola vypočítaná za predpokladu, že Dlžníkovi bude poskytnutý Úver v schválenej výške jednorazovo v deň uzavretia ZoÚ, ZoÚ zostane platná dohodnutý čas a Dlžník/Spoludlžník a Banka budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených ZoÚ. Na účely výpočtu RPMN sa použili celkové náklady Dlžníka spojené so ZoÚ s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v ZoÚ.“ Podľa názoru odvolacieho súdu však tieto údaje v zmysle vyššie uvedeného nie sú skutočnými predpokladmi pre výpočet RPMN, ale sú len všeobecným rámcom, ktorý sa používa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov.

35. Za týchto okolností treba konštatovať, že predmetná spotrebiteľská zmluva nespĺňa požiadavky vo vzťahu k povinnosti zakotvenej v § 9 odsek 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu zavretia predmetnej Zmluvy o úvere, a to v podobe uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Takáto absencia špecifikácie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN nekorešponduje s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie aplikovateľným v tejto veci sp. zn. C-677/23 z 23.01.2025, z ktorého vyplýva (v zmysle vyššie uvedeného), že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. Z tohto rozhodnutia Súdneho dvora i z citovaného slovenského právneho predpisu taktiež vyplýva, že uvedenie len samotnej percentuálnej sadzby RPMN (v prejednávanej veci 24,30 % p.a.) nestačí.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že absencia špecifikácie predpokladov použitých pre výpočet RPMN má dôsledok uvedený v § 11 odsek 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda pre nedodržanie § 9 odsek 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

37. Súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru aj podľa ustanovenia § 11 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to z dôvodu hrubého porušenia povinnosti s odbornou starostlivosťou skúmať schopnosť žalobkyne splácať úver v zmysle § 7 odsek 1

Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v súdnom konaní neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa vysvetlenia, ako posudzoval bonitu žalobkyne ako dlžníka. Z tvrdenia žalobkyne vyplýva, že táto bola v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere starobná dôchodkyňa s príjmom vo výške 256 eur mesačne, pričom od žalovaného mala poskytnuté dva úveru (na sumu 5.000 eur a 1.000 eur), na ktoré súhrne platila mesačne 120,55 eura.

38. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že nemôže byť na ťarchu žalovaného, že nedohľadal dokumentáciu v archíve, keďže po piatich rokoch od zániku dlhu ju ex lege skartoval, a to v súlade s § 42 odsek 1 Zákona o bankách. K tomuto odvolací súd uvádza, že v zmysle § 42 odsek 1 Zákona o bankách sú Banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky povinné uschovávať a ochraňovať pred poškodením, pozmenením, zničením, stratou, odcudzením, vyzradením, zneužitím a neoprávneným sprístupnením údaje a kópie dokladov o preukázaní totožnosti klienta a doklady o zisťovaní vlastníctva prostriedkov použitých klientom na vykonanie obchodu a zmluvy a iné doklady o uskutočnených obchodoch najmenej päť rokov od ukončenia obchodu. Z citovaného ustanovenia zákona však nevyplýva povinnosť banky uvedené dokumenty skartovať. Vzhľadom na konštantnú judikatúru musí byť samotnému žalovanému známe, že v obdobných prípadoch týkajúcich sa žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia sa aplikuje 10 ročná objektívna premlčacia lehota (ako tomu tak bolo aj v tomto súdnom konaní, pozri nižšie), teda bolo v záujme samotného žalovaného takúto dokumentáciu uchovávať dlhšie než 5 rokov. O uvedenom svedčí aj samotné znenie zákona, ktorý používa slovné spojenie „najmenej päť rokov“, teda takto stanovená doba úschovy a ochrany údajov je stanovená ako minimálna, čím je ponechaná určitá voľnosť pre banky, čo do určenia prípadne dlhšej doby, a to v závislosti od ich potrieb, prípadne povinností vyplývajúcich z osobitných predpisov. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje so záveru súdu prvej inštancie v tom smere, že žalovaný nepreukázal splnenie svojej zákonnej povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať úver. Vzhľadom na uvedené je úver poskytnutý žalobkyňi na základe Zmluvy o úvere bezúročný a bez poplatkov aj v zmysle ustanovenia § 11 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

39. S prihliadnutím na skutočnosť, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie rozhodol správne aj vo výroku II., ktorým určil, že žalovaný je povinný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 94,36 eura.

40. Súd prvej inštancie sa taktiež správne vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, keď správne na prejednávanej vec aplikoval plynutie 2 ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá plynie v rámci 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 odsek 1, 2 Občianskeho zákonníka. Vo všeobecnosti pri posudzovaní plynutia subjektívnej premlčacej doby platí, že rozhodujúcim okamihom pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je nadobudnutie skutočnej vedomosti oprávneného subjektu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil na jeho úkor. Už Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 51/2020 zo dňa 9.6.2020 uviedol, že posúdenie skutočnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa posudzuje vždy podľa konkrétnych skutkových okolností. V prejednávanej veci bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru nastupuje ex lege ako dôsledok porušenia zákona o spotrebiteľských úveroch (absencia predpokladov na výpočet RPMN v zmysle ustanovenia § 9 odsek 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalobkyňa ako spotrebiteľ plnila nad rámec požičanej istiny, žalovaný ako dodávateľ služby prijal ako veriteľ od žalobkyne plnenie nad rámec zákona, preto sa bezdôvodne obohatil. Žalovaný tvrdil, že subjektívna premlčacia lehota začala žalobkyňi plynúť najneskôr od momentu poslednej čiastočnej úhrady, t.j. 14.09.2017. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ by žalobkyňa v priebehu plnenia si povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere (úhrady mesačných splátok) mala reálnu vedomosť o tom, že sa veriteľ na jej úkor bezdôvodne obohacuje, nezapltil by žalovanému finančné prostriedky nad sumu istiny poskytnutého úveru. To, že sa žalobkyňa dozvedel o tom, že už plnila viac ako mala a že došlo k bezdôvodnému obohateniu, zistila až po tom, čo bola zmluva predložená na posúdenie Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, teda 11.04.2023. K tomuto momentu žalobkyňa nadobudol skutočnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd taktiež poukazuje na to, že súdna prax týkajúca sa začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je už ustálená, o čom svedčí aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.9.2021 sp. zn. 5Cdo/299/2021 (R 14/2022), ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022, cit.: „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorá

je bezúročná a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve“. Preto aj odvolací súd považoval odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty za nedôvodnú.

41. Čo sa týka objektívnej premlčacej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia, tak aj jej aplikácia prešla určitým názorovým vývojom pri posudzovaní úverových zmlúv, ktoré majú spotrebiteľský charakter. Súdny dvor uviedol v rozhodnutí C-485/19, že za okolností, o ktoré ide v prejednávanej veci, existuje nezanedbateľné riziko, že sa spotrebiteľ nebude počas lehoty na plnenie vyplývajúce z úverovej zmluvy dovoľávať svojich práv priznaných právom únie, keď k premlčaniu v trojročnej premlčacej dobe podľa § 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ sám nie je schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe zmluvnej podmienky. Potrebné je preto zohľadniť znevýhodnené postavenie spotrebiteľa, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a skutočnosť, že je možné, že spotrebiteľia nevedia o svojich právach, a preto Súdny dvor na prvú položenú prejudiciálnu otázku vo veci C-485/19 odpovedal tak, že: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice 93/13, alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“. Táto odpoveď Súdneho dvora na posudzovanie plynutia 3 alebo 10 premlčacej doby bola zásadná pre prijatie uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28.2.2022 pod sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktoré bolo uverejnené ako R 15/2022 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022, podľa ktorého „analogická aplikácia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 odsek 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22.4.2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky“. Na základe uvedeného potom odvolací súd musí konštatovať, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít je irelevantné, či bezdôvodné obohatenie, ktoré získal dodávateľ na úkor spotrebiteľa, vzniklo v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok, alebo absencie obligatórných náležitostí úverovej zmluvy, vždy je potrebné v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 aplikovať analogicky 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu v úverových spotrebiteľských vzťahoch.

42. Na margo rozhodnutí súdov, ktoré žalovaný konkretizoval v podanom odvolaní s prívlastkom „rozhodovacia súdna prax“ odvolací súd uvádza, že rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 20Csp/241/2020 zo dňa 25.06.2021 na ktorý odvolateľ poukazuje nenadobudol právoplatnosť, nakoľko bol zrušený Krajským súdom v Prešove ako súdom odvolacím (5CoCsp/33/2021 zo dňa 24.03.2022). Rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/133/2019 zo dňa 29.09.2020 síce bol Krajským súdom v Prešove ako súdom odvolacím potvrdený, avšak v danom prípade sa jednalo o inú skutkovú a procesnú situáciu, nakoľko v danom prípade spotrebiteľ bol zastúpený právnym zástupcom, pričom v priebehu súdneho konania ani len netvrdili úmysel dodávateľa. Rozhodovacia súdna prax Okresného súdu Levice, na ktorú poukazuje odvolateľ nie je pre odvolací súd v tomto súdnom konaní nijako záväzná.

43. K odvolaniu žalovaného voči výrokom o určení neprijateľnosti konkrétnych zmluvných podmienok odvolací súd uvádza nasledovné:

44. K namietanej nedôvodnosti žaloby odvolací súd uvádza, že aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že v prípade žaloby spotrebiteľa o určenie/vyslovenie neprijateľnosti alebo neplatnosti zmluvnej podmienky nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/27/2018 z 28.3.2019).

45. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoje ako celok. Súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života.

46. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 odsek 1 priamo uvádza, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). S akoukoľvek neprijateľnou podmienkou upravenou v spotrebiteľskej zmluve sa spája sankcia neplatnosti, čo priamo vyplýva z ustanovenia § 53 odsek 5 Občianskeho zákonníka.

47. Samotná možnosť spotrebiteľa domáhať sa na súde ochrany proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom proti porušiteľovi bola v čase podania žaloby umožnená v ustanovení § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“). Možnosť určenia niektorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú, a teda neplatnú, vyplýva aj z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka.

48. Je potrebné konštatovať, že žalobkyňa uzatvorila typickú formulárovú zmluvu, ktorej obsah pripravil žalovaný, pričom žalobkyňa nemala možnosť zmeniť jej obsah. Rovnako tak nemala možnosť participovať na príprave zmluvných podmienok a musela ich buď prijať v takom rozsahu, ako ich pripravil dodávateľ alebo odmietnuť zmluvu ako celok, vrátane zmluvných podmienok. Možnosť ovplyvniť znenie zmluvných podmienok je iba fiktívna. Spotrebiteľské právo je preto určené na efektívne zamedzenie používania neprijateľných zmluvných podmienok. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku konfrontácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne vzhľadom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri konfrontácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosti spotrebiteľa. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa) ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t.j. či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná.

49. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na strane žalobkyne nemožno prezumovať konanie v rozpore s dobrými mravmi, či zjavne šikanóznym výkonom práva iba z toho dôvodu, že sa žalobou obrátila na súd po 7 rokoch od zániku jej dlhu. Je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že to bol práve žalovaný ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní Zmluvy o úvere nepostupoval v súlade s právnymi predpismi.

50. K určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 3 Poplatky súvisiace s poskytnutým úverom v bode 3.1. Zmluvy o úvere, v znení cit.: „S poskytnutým úverom Dobrá pôžička súvisia nasledujúce poplatky: 1. upomienka po omeškaní splátky: 10,00 EUR, 2. upomienka po omeškaní splátky: 25,00 EUR.“ odvolací súd uvádza:

51. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že sa jedná o poplatok, ktorý nie je primeraný, predstavuje skrytú sankciu vo vzťahu k žalobkyňi. Poplatok umožňuje získať na úkor spotrebiteľa majetkový prospech, keďže žalovaný požaduje paušálne plnenie nad rámec skutočných a účelných výdavkov. Upomienka nemôže mať sankčný charakter. Zmyslom upomienky je upozornenie a súčasne výzva pre dlžníka, aby si dodatočne splnil svoju povinnosť, s plnením ktorej je v omeškaní. Účelom zaslania upomienky nemôže byť získanie majetkového prospechu vo forme finančnej sankcie voči spotrebiteľovi ako dlžníkovi, ktorá by prinášala majetkový prospech dodávateľovi. Náklady spojené s vyhotovením upomienky a jej zasláním sú nepochybne nižšie ako poplatok vo výške 10 eur a druhej upomienky 25 eur. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia).

52. Na margo určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 3 Poplatky súvisiace s poskytnutým úverom v bode 3.1. Zmluvy o úvere odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými už bolo uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, a to rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/18/2023 zo dňa 14.03.2024 (ktorým súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 19Csp/25/2022-177 zo dňa 27. februára 2023), rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 5Csp/35/2024 zo dňa 07.03.2025, či rozsudky uvádzané súdom prvej inštancie v bode 67 odôvodnenia.

53. K určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 4 Práva a povinnosti zmluvných strán v bode 4.4. Zmluvy o úvere, v znení cit.: „Banka a Dlžník/Spoludlžník sa dohodli, že Banka si môže započítať svoje pohľadávky zo ZoÚ voči pohľadávke Dlžníka/Spoludlžníka z ktoréhokoľvek Účtu alebo vkladu vedeného Bankou. Banka je z tohto dôvodu zároveň oprávnená nevykonať akýkoľvek prevod peňažných prostriedkov, či inak neumožniť Dlžníkovi/Spoludlžníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek Účte Dlžníka/Spoludlžníka alebo s vkladom Dlžníka/Spoludlžníka, s čím Dlžník/Spoludlžník podpisom ZoÚ súhlasí.“ odvolací súd uvádza:

54. V zmysle vyššie uvedenej zmluvnej podmienky si mohla banka (žalovaný) započítať svoje pohľadávky zo zmluvy voči pohľadávke žalobkyne z ktoréhokoľvek jej účtu alebo vkladu vedeného bankou. Spôsobenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa odvolací súd vidí v tom, že žalovaný si podľa tejto zmluvnej podmienky mohol započítať akékoľvek pohľadávky zo zmluvy o úvere voči pohľadávke dlžníka/spoludlžníka z ktoréhokoľvek jeho účtu alebo vkladu vedeného bankou napr. na rôzne poplatky, resp. úroky, ktoré nemuseli byť dohodnuté v zmluve a už iba skutočnosť, že žalovaný takúto možnosť mal, a to bez akejkoľvek súdnej kontroly, spôsobila nerovnováhu v zmluvnom vzťahu. Z tohto zmluvného ustanovenia taktiež vyplýva že banka je oprávnená nevykonať akýkoľvek prevod peňažných prostriedkov, či inak neumožniť dlžníkovi/spoludlžníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek účte dlžníka/spoludlžníka alebo vklade dlžníka/spoludlžníka, s čím dlžník/spoludlžník podpisom zmluvy súhlasí. Takéto ustanovenie hrubo a neprimerane obmedzuje dlžníka, resp. aj spoludlžníka napr. pri realizácii platieb, ktoré môžu byť dôležité z hľadiska jeho existencie, resp. plnenia si zákonných povinností (napr. výživného). Ako už súd prvej inštancie uviedol, takýmto dojednaním môže banka skutočne existenčne ohroziť dlžníka/spoludlžníka pri rôznych životne dôležitých udalostiach (napr. havarijný stav, prírodná katastrofa, tragédia v rodine a pod.), pričom odvolací súd má za to, že pokiaľ by bola banka dlžníkovi náležite vysvetlila obsah tohto zmluvného ustanovenia, je dôvodné predpokladať, že dlžník by s takýmto dojednaním nesúhlasil, nakoľko si banka takýmto dojednaním vlastne uzurpovala právo disponovať so všetkými prostriedkami spotrebiteľa resp. zároveň zamedziť akúkoľvek dispozíciu s jeho prostriedkami, a to na započítanie akýchkoľvek platieb, ktoré skutočne nemusia byť dojednané resp. zákonné.

55. Na margo určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 4 Práva a povinnosti zmluvných strán v bode 4.4. Zmluvy o úvere odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými už bolo uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/13/2023 zo dňa 08.02.2024 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 4Csp/78/2021-253 zo dňa 03.11.2022), rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/25/2024-254, zo dňa 2. júla 2024, či rozsudky uvádzané súdom prvej inštancie v bode 68 odôvodnenia.

56. K určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 5 Ďalšie zmluvné dojednania v bode 5.1 Zmluvy o úvere, v znení cit.: „Každá z osôb podpisujúcich túto ZoÚ, a to každá z nich jednotlivo, vyhlasuje, že nemá osobitný vzťah k Banke v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „ZoB“] a je si vedomá, že nepravdivosť tohto vyhlásenia spôsobuje neplatnosť tejto ZoÚ a okamžitú splatnosť poskytnutého Úveru ku dňu, keď sa Banka dozvie o nepravdivosti tohto vyhlásenia. Každá z osôb podpisujúcich túto ZoÚ je povinná ihneď informovať Banku o zmene jej osobitného vzťahu k Banke.“ odvolací súd uvádza:

57. Podstata neprijateľnosti vyššie uvedenej zmluvnej podmienky nespočíva v tom, že by spotrebiteľ nebol povinný oznamovať konkrétne podstatné skutočnosti banke, ale v tom, že posudzovaná spotrebiteľská zmluva v dotknutej časti tieto neozrejmuje, v dôsledku čoho je spotrebiteľ v nevedomosti o tom, aký je skutočný obsah tohto jeho vyhlásenia. Skutočnosť, že banka má zákonnú povinnosť zisťovať, či klient nie je osobou s osobitným vzťahom k banke, a že v zmluve s klientom má byť dohodnuté, že v prípade nepravdivosti daného vyhlásenia klienta je banka oprávnená použiť sankciu

okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy neznamená, že formulácia predmetnej zmluvnej podmienky nemá obsahovať vysvetlenie pojmov, ktoré nemôžu byť priemernému spotrebiteľovi bez ďalšieho známe.

58. V prípade uvedenej zmluvnej podmienky vidí odvolací súd rozpor aj s ustanovením § 35 odsek 1 Zákona o bankách, podľa ktorého banka nemôže s osobami, ktoré majú osobitný vzťah k banke uzatvárať iba tie obchody, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by nevykonali s ostatnými klientmi. Zmluvná podmienka uvedená v bode 5.1 Zmluvy o úvere však umožňuje banke v prípade existencie osobitného vzťahu klienta k banke vyhlásiť mimoriadnu splatnosť každého úveru, nielen rizikového. Dôvodom neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky je teda aj jej neurčitost'. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa.

59. Na margo určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 5 Ďalšie zmluvné dojednania v bode 5.1 Zmluvy o úvere odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými už bolo uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/27/2024 zo dňa 26.03.2025 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/25/2024-254, zo dňa 02.07.2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 8Csp/25/2024-291 zo dňa 13.09.2024), rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.09.2024 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp128/2023 zo dňa 26.02.2024), či rozsudky uvádzané súdom prvej inštancie v bode 69 odôvodnenia.

60. K určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 6 Záverečné ustanovenia v bode 6.5 Zmluvy o úvere, v znení cit.: „Dlžník/Spoludlžník súhlasí, aby sa ich platby započítavali v nasledujúcom poradí: a) náklady spojené s poistením (ak bolo uzavreté), b) poplatky podľa ZoÚ, c) úrok z omeškania, d) zmluvný úrok z Úveru, e) splátka istiny Úveru, pričom platí, že v prípade viacerých pohľadávok Banky voči Dlžníkovi/Spoludlžníkovi sa platby Dlžníka/Spoludlžníka započítavajú najskôr na pohľadávky skôr splatné.“ odvolací súd uvádza:

61. V súvislosti s vyššie uvedenou podmienkou žalovaný v odvolaní poukazuje na ustanovenie § 566 odsek 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je dlžník oprávnený modifikovať („určiť inak“) podľa vlastného uváženia spôsob započítavania platieb a sama žalobkyňa si zaškrtnutím políčka „áno“, zvolila takýto spôsob započítavania platieb. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že takéto individuálne dojednanie, bez ďalšieho, nemožno preukázať iba zaškrtnutím príslušného políčka, bez toho, aby žalovaný ako dodávateľ preukázal, že bolo skutočne vôľou dlžníka určiť započítanie platieb v takom poradí, že najprv platby budú započítané na náklady spojené s poistením, následne na poplatky, potom na úrok z omeškania, potom na zmluvný úrok, a až v poslednom rade na zaplatenie istiny. Takéto dojednanie nielenže je rozpore so zákonom (§ 566 Občianskeho zákonníka), ktorého prednostné použitie vyplýva z § 52 odsek 2 Občianskeho zákonníka, ale javí sa zároveň ako vysoko nepravdepodobné, aby spotrebiteľ ako dlžník, pokiaľ by mal dostatok relevantných informácií o tom čo vlastne toto zmluvné dojednanie znamená, s takýmto dojednaním súhlasil.

62. Táto zmluvná podmienka je hrubo nevyvážená, pretože nerešpektuje jasný a oprávnený ekonomický záujem spotrebiteľa na tom, aby najskôr splatil istinu úveru, ktorá je základom pre úročenie pohľadávky, ale pripúšťa, v tak závažnej otázke, akou je rozhodnutie o účele platby spotrebiteľa, ľubovôľu dodávateľa. Započítanie splátok, resp. čiastočných plnení najprv na poplatky, potom na príslušenstvo a až v poslednom rade na samotnú istinu, výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spojené s úverom, oproti situácii, ak by sa jeho platby použili v súlade s úpravou § 566 odsek 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že zmluvná podmienka týkajúca sa započítania platieb zhoršuje postavenie dlžníka oproti ustanoveniu § 566 Občianskeho zákonníka, pretože určuje spôsob započítania platieb, ktorý by bol proti vôli dlžníka, pokiaľ by dlžník logicky žiadal započítať platbu výlučne na istinu dlhu.

63. Na margo určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti 6 Záverečné ustanovenia v bode 6.5 Zmluvy o úvere odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov, ktorými už bolo uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/13/2023 zo dňa 08.02.2024 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 4Csp/78/2021-253 zo dňa 03.11.2022), rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/44/2020 zo dňa 20.04.2025 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/32/2020 - 40

zo dňa 19.08.2020), rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/12/2024 zo dňa 14.05.2024 (ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 18Csp/1/2022-163 zo dňa 18.09.2023), či rozsudky uvádzané súdom prvej inštancie v bode 70 odôvodnenia.

64. K námietke odvolateľa týkajúcej sa nevykonania výsluchu žalobkyne odvolací súd uvádza, že tento postup súdu prvej inštancie nehodnotí ako odňatie možnosti konať pred súdom. Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vždy aj vtedy, ak hrubé vady v postupe prvoinštančného súdu spôsobili, že strane sporu bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom. Prvoradou povinnosťou súdu je totiž zabezpečiť svojou činnosťou výkon spravodlivosti. Navrhovaný dôkaz odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať, nakoľko podstatné pre vyriešenie veci bolo právne posúdenie veci, čo súd prvej inštancie dostatočne a správne hodnotil aj bez výsluchu žalobkyne, pretože otázky, ktoré žalovaný výsluchom žalobkyne chcel zodpovedať, neboli pre právne posúdenie veci rozhodujúce.

65. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nepodstatné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

66. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 odsek 1 a 2 C.s.p. potvrdil. Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

67. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

68. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 odsek 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 odsek 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).